

Parashat Matot

Numbers 32:1-19

(1) The Reubenites and the Gadites owned cattle in very great numbers. Noting that the lands of Jazer and Gilead were a region suitable for cattle, (2) the Gadites and the Reubenites came to Moses, Eleazar the priest, and the chieftains of the community, and said, (3) “Ataroth, Dibon, Jazer, Nimrah, Heshbon, Elealeh, Sebam, Nebo, and Beon— (4) the land that the Eternal One has conquered for the community of Israel is cattle country, and your servants have cattle. (5) It would be a favor to us,” they continued, “if this land were given to your servants as a holding; do not move us across the Jordan.” (6) Moses replied to the Gadites and the Reubenites, “Are your brothers to go to war while you stay here? (7) Why will you turn the minds of the Israelites from crossing into the land that the Eternal One has given them? (8) That is what your fathers did when I sent them from Kadesh-barnea to survey the land. (9) After going up to the wadi Eshcol and surveying the land, they turned the minds of the Israelites from invading the land that the Eternal One had given them. (10) Thereupon the Eternal One was incensed and He swore, (11) ‘None of the men from twenty years up who came out of Egypt shall see the land that I promised on oath to Abraham, Isaac, and Jacob, for they did not remain loyal to Me— (12) none except Caleb son of Jephunneh the Kenizzite and Joshua son of Nun, for they remained loyal to the Eternal One.’ (13) The Eternal One was incensed at Israel, and for forty years He made them wander in the wilderness, until the whole generation that had provoked the Eternal One’s displeasure was gone. (14) And now you, a breed of sinful men, have replaced your fathers, to add still further to the Eternal One’s wrath

במדבר ל"ב:א'-י"ט

(א) ומקנהו | רב היתה לבני ראובן ולבני גד עצומים מאד ויראו את-ארץ יעזר ואת-ארץ גלעד והנה המקום מקום מקנה: (ב) ויבאו בני גד ובני ראובן ויאמרו אל-משה ואל-אלעזר הכהן ואל-נשיאי העדה לאמר: (ג) עטרות ודיבון ויעזר ונמרה וחספון ואלעלה ושכם ונבו ובען: (ד) הארץ אשר הנה יהיה לפני עדת ישראל ארץ מקנה הוא ולעבדי מקנה: (ה) ויאמרו אם-ממצאנו חן בעיניך יתן את-הארץ הנאת לעבדיך לאחזה אל-תעברנו את-הירדן: (ו) ויאמר משה לבני גד ולבני ראובן האחיכם יבאו למלחמה ואתם תשבו פה: (ז) ולמה תנואון [תניאון] את-לב בני ישראל מעבר אל-הארץ אשר-נתן להם יהוה: (ח) פה עשו אבותיכם בשלתי אתם מקדש ברנע לראות את-הארץ: (ט) ויעלו עד-גחל אשכול ויראו את-הארץ ויביאו את-לב בני ישראל לבלתי-בא אל-הארץ אשר-נתן להם יהוה: (י) ויחר-אף יהוה ביום ההוא וישבע לאמר: (יא) אם-יראו האנשים העלים ממצרים מבו עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא-מלאו אתרי: (יב) בלתי כלב בויפנה הקנזי ויהושע בוגו כי מלאו אתרי יהוה: (יג) ויחר-אף יהוה בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עד-תם כל-הדור העשה הרע בעיני יהוה: (יד) והנה קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים לספות עוד על חרון אף-יהוה אל-ישראל: (טו) כי תשובו מאחרי וינסו עוד להניחו במדבר ושחתם לכל-העם

against Israel. (15) If you turn away from Him and He abandons them once more in the wilderness, you will bring calamity upon all this people.” (16) Then they stepped up to him and said, “We will build here sheepfolds for our flocks and towns for our children. (17) And we will hasten as shock-troops in the van of the Israelites until we have established them in their home, while our children stay in the fortified towns because of the inhabitants of the land. (18) We will not return to our homes until every one of the Israelites is in possession of his portion. (19) But we will not have a share with them in the territory beyond the Jordan, for we have received our share on the east side of the Jordan.”

הָזָה: (ס) (טז) וַיִּגְשׁוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ גְדֻרְתַּי צֵאוּ נִבְנֶה לְמִקְנֵנוּ פָּה וְעָרִים לְטִפְנוֹ: (יז) וַאֲנַחְנוּ נִחְלֹץ חַשְׁמַיִם לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר אִם־הִבִּיאֲנֶם אֶל־מְקוֹמָם וַיָּשָׁב טִפְנוֹ בְּעָרֵי הַמְּבֻצָּר מִפָּנַי יִשְׁבֵי הָאָרֶץ: (יח) לֹא נָשׁוּב אֶל־בְּתֻיְנוּ עַד הַתְּנַחֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נִחְלָתוֹ: (יט) כִּי לֹא נִנְחַל אִתְּם מֵעַבְרָ לַיַּרְדֵּן וְהִלָּאָה כִּי בָאָה נִחְלָתְנוּ אֵלֵינוּ מֵעַבְרָ הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה: (פ)

Haftarah

The career of Jeremiah, an inward and agonised man, spanned some forty years. He was called to prophecy in the last quarter of the 7th century BCE, when Judah lay in grave danger between two contending superpowers. Jeremiah understood this danger as due mainly to spiritual failures.

This is the first of three commemorative "haftarot of affliction" read each year between the 17th day of Tamuz (when the Babylonian army breached the city walls) and the 9th of Av (when it razed the Temple). The haftarah coincides with, but does not relate to, the reading of either Pinchas or Matot alone.

Jeremiah 1:1-2:3

(1) The words of Jeremiah son of Hilkiyah, one of the priests at Anathoth in the territory of Benjamin. (2) The word of the Eternal One came to him in the days of King Josiah son of Amon of Judah, in the thirteenth year of his reign, (3) and throughout the days of King Jehoiakim son of Josiah of Judah, and until the end of the eleventh year of King Zedekiah son of Josiah of Judah, when Jerusalem went into exile in the fifth month. (4) The word of the Eternal One came to me: (5) Before I created you in the womb, I selected you; Before you were born, I consecrated you; I appointed you a prophet concerning the nations. (6) I replied: Ah, GOD! I don't know how to speak, For I am still a boy. (7)

ירמיהו א' א'-ב' ג'

(א) דְּבַר־יְרֵמְיָהוּ בֶן־חִלְקִיָּהוּ מִן־הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בְּעִנְתּוֹת בְּאֶרֶץ בְּנֵימִן: (ב) אֲשֶׁר הָיָה דְּבַר־יְהוָה אֵלָיו בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ בֶן־אָמֹן מֶלֶךְ־יְהוּדָה בְּשָׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמַלְכוֹ: (ג) וַיְהִי בִּימֵי יְהוֹיָקִים בֶּן־יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ־יְהוּדָה עַד־תָּמַל עֵשְׂתֵי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְצַדִּיקְיָהוּ בֶן־יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ־יְהוּדָה עַד־גְּלוֹת יְרוּשָׁלַם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי: (ד) וַיְהִי דְּבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: (ה) בְּטֶרֶם אֲצַרְךָ [אֶצְרָךְ] בְּבֶטֶן יִדְעָתִיָּה וּבֶטֶרֶם תֵּצֵא מִרְחֹם הַקֶּדֶשׁ תִּיָּד נָבִיא לְגוֹיִם נִתְּתִיָּה: (ו) וְאָמַר אָהֵה אֲדַנִּי יְהוָה הִנֵּה לֹא־יָדַעְתִּי דְּבַר כִּי־נִעַר אָנֹכִי: (ז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי

And the Eternal One said to me: Do not say, "I am still a boy," But go wherever I send you And speak whatever I command you. (8) Have no fear of them, For I am with you to deliver you —declares the Eternal One. (9) The Eternal One put out His hand and touched my mouth, and the Eternal One said to me: Herewith I put My words into your mouth. (10) See, I appoint you this day Over nations and kingdoms: To uproot and to pull down, To destroy and to overthrow, To build and to plant. (11) The word of the Eternal One came to me: What do you see, Jeremiah? I replied: I see a branch of an almond tree. (12) The Eternal One said to me: You have seen right, For I am watchful to bring My word to pass. (13) And the word of the Eternal One came to me a second time: What do you see? I replied: I see a steaming pot, Tipped away from the north. (14) And the Eternal One said to me: From the north shall disaster break loose Upon all the inhabitants of the land! (15) For I am summoning all the peoples Of the kingdoms of the north —declares the Eternal One. They shall come, and shall each set up a throne Before the gates of Jerusalem, Against its walls roundabout, And against all the towns of Judah. (16) And I will argue My case against them For all their wickedness: They have forsaken Me And sacrificed to other gods And worshiped the works of their hands. (17) So you, gird up your loins, Arise and speak to them All that I command you. Do not break down before them, Lest I break you before them. (18) I make you this day A fortified city, And an iron pillar, And bronze walls Against the whole land— Against Judah's kings and officers, And against its priests and citizens. (19) They will attack you, But they shall not overcome you; For I am with you— declares the Eternal One —to save you. (1) The word of the Eternal One came to me, saying, (2) Go proclaim to Jerusalem: Thus said the Eternal One: I accounted to your favor The devotion of your youth, Your love as a bride— How you followed Me in the wilderness, In a land not sown. (3)

אֶל־תֹּאמַר גֵּעַר אֲנֹכִי כִי עַל־כָּל־אֲשֶׁר
אֲשַׁלְחֶיךָ תִּלְוֶה וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצַוֶּיךָ תִּדְבֹר:
(ח) אֶל־תִּירָא מִפְּנֵיהֶם כִּי־אֲתָתְךָ אֲנִי לְהַצִּילֶיךָ
נְאֻם־יְהוָה: (ט) וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יָדוֹ וַיַּגַּע
עַל־פִּי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִנֵּה נִתְּתִי דְבָרִי
בְּפִיךָ: (י) רְאֵה הַפְּקֻדָּתִיךָ | הַיּוֹם הַזֶּה
עַל־הַגּוֹיִם וְעַל־הַמַּמְלָכוֹת לְנִתּוֹשׁ וּלְנִתּוֹץ
וּלְהֶאֱבִיד וּלְהַרוֹס לְבָנוֹת וּלְנָטוֹעַ: (יא) (פ)
וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר מֶה־אַתָּה רֹאֶה
יִרְמְיָהוּ וַאֲמַר מִקַּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה: (יב)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִיטַבְתָּ לְרֵאוֹת כִּי־שָׁקֵד
אֲנִי עַל־דְּבָרִי לַעֲשׂוֹתוֹ: (יג) (פ) וַיְהִי
דְבַר־יְהוָה | אֵלַי שִׁנִּית לֵאמֹר מֶה אַתָּה רֹאֶה
וַאֲמַר סִיר נְפוּחַ אֲנִי רֹאֶה וּפְנֵיו מִפְּנֵי
צָפוֹנָה: (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי מִצָּפוֹן תִּפְתַּח
הַרְעָה עַל כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ: (טו) כִּי | הַנְּגִי
קוֹרָא לְכָל־מִשְׁפְּחוֹת מַמְלָכוֹת צָפוֹנָה
נְאֻם־יְהוָה וְכֹאוּ וְנִתְּנוּ אִישׁ כִּסְאוֹ פֶתַח |
וְשַׁעְרֵי יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל־חוֹמֹתֶיהָ סָבִיב וְעַל
כָּל־עָרֵי יְהוּדָה: (טז) וּדְבַרְתִּי מִשְׁפָּטֵי אוֹתָם
עַל כָּל־רַעְתֶּם אֲשֶׁר עֲזַבְוּנִי וַיִּקְטְרוּ לְאֱלֹהִים
אַחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַעֲשֵׂי יְדֵיהֶם: (יז) וְאַתָּה
תֵּאָזֵר מִתְּנִיךָ וְקִמַּתָּ וְדַבַּרְתָּ אֵלֵיהֶם אֵת
כָּל־אֲשֶׁר אֲנֹכִי אֲצַוֶּיךָ אֶל־תַּחַת מִפְּנֵיהֶם
כִּי־אַחֲתָתְךָ לְפָנֵיהֶם: (יח) וְאֵלַי הִנֵּה נִתְּתִיךָ
הַיּוֹם לְעִיר מְבֻצָּר וּלְעַמּוּד בְּרִזְל וּלְחֻמּוֹת
נִחְשָׁת עַל־כָּל־הָאָרֶץ לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְשֹׁרְיָהָ
לְכַהֲנֵיהָ וּלְעַם הָאָרֶץ: (יט) וְנִלְחַמוּ אֵלֶיךָ
וְלֹא־יִוָּכְלוּ לָךְ כִּי־אַתָּה אֲנִי נְאֻם־יְהוָה
לְהַצִּילֶיךָ: (פ) (א) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
לֵאמֹר: (ב) הֲלֹךְ וְקִרְאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם
לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד
נְעוּרֶיךָ אֲהַבֵת כָּל־יְלֻדְתֶיךָ לְכַתֵּב אַחֲרַי
בַּמִּדְבָּר בְּאָרֶץ לֹא זְרוּעָה: (ג) קוֹדֵשׁ יִשְׂרָאֵל
לִיהוָה רֵאשִׁית תְּבוּאָתָה כָּל־אֲכָלֶיךָ יִאֲשְׁמוּ
רַעָה תִּבְאֵ אֵלֵיהֶם נְאֻם־יְהוָה: (פ)

Israel was holy to the Eternal One, The
first fruits of His harvest. All who ate of it
were held guilty; Disaster befell them —
declares the Eternal One.

Made with the Sefaria Source Sheet Builder
www.sefaria.org/sheets